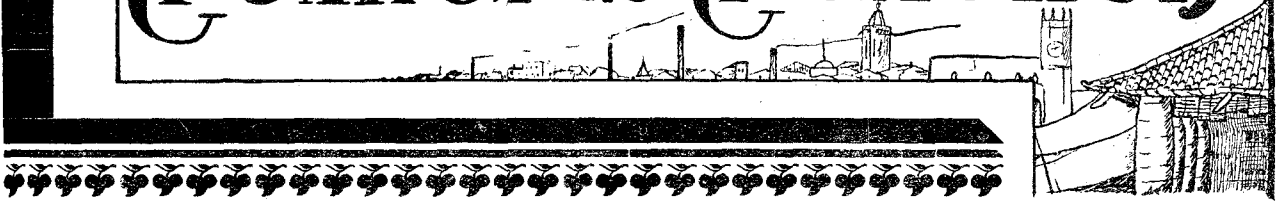

Butlletí del Centre Gremial de Granollers

La producció i el consum

Cada vegada que les propagandes extremistes o anarquitzants, es fan més intenses, repercuteix la seva influència en la massa obrera, manifestant la seva disconformitat en l'estat actual de coses, amb la creació de conflictes de caràcter social, en la majoria dels casos promoguts per peticions d'augment de jornals o de reducció de les hores de treball.

Portats per la obsessió de negar —en absolut— la propietat, i l'importància del capital, els elements víctimes d'aquelles campanyes, plantegen el conflicte, no després d'un curós examen de les possibilitats de les indústries o negocis, sinó amb l'únic afany d'obtenir un major rendiment del seu treball, creient moltes vegades de bona fe, que per molt que s'atenguin les seves reclamacions encara no se'ls donen el que creuen tenir dret, ja que despreciant el valor del factor capital, es consideren únics produïdors de riquesa

Aquesta actitud, els porta a que les seves peticions mai puguin ésser definitives, havent de plantejar-ne d'altres transcorregut un determinat període de temps, perquè ço que creien que ja abastava per les seves necessitats, s'han trobat en que després no els era suficient; es deguda aquesta situació, a que aquells obrers arrastrats per utopies, han oblidat el caràcter de consumidors que també tenen, i que l'augment en el preu de cost dels articles reflecteix en el de venda, i que per tant el consumidor paga més car el que abans comprava a més bon preu.

No és just, ni raonable, pensar en suprimir el benefici del capital —ja que l'allunyaria dels negocis— ni en el profit de l'intermediari mentre no rebassi la quantitat que la prudència i la moralitat han establert en principi —ja que això suprimiria l'estímul,— i aquests dos elements, que de desaparèixer podrien provocar una baixa de preus a benefici, del consumidor, poden canviar-se, poden regular-se, però no poden deixar d'existir; en una societat capitalista seran els patrons; en una de socialista, serà l'Estat, però sempre en l'engranatge de la producció al consum haurà de deixar-s'hi un profit i hauran de subministrar-se una eines que representaran el capital.

Està clar que una expropiació de tots els elements de la producció, sense cap indemnització, faria que tot fos benefici, però aquesta teoria no la pot apoiar ningú que senti la responsabilitat de les injustícies que s'ocasionarien.

Potser la solució del problema està en altres factors; el maquinisme, blasmat en temps pretèrits i per gent inculta avui —com a Andalusia,— pot ésser un remeiament, ja que si bé es cert que suprimeix la mà d'obra, produeix a més bon preu, no devent oblidar-se que aquella mà d'obra suprimida, pot ésser dedicada a altres activitats que sortosament no en manquen.

La nostra classe obrera en general, no s'ha preocupat d'aquestes qüestions i es una veritable llàstima, perquè potser s'evitarien més de quatre conflictes i, no deu dubtar-se, que si adoptés una actitud de col·laboració en lloc de la rebel·lió, tots plegats ens trobariem en el treball, en benefici del progrés i de la civilització.